

Peter VANDENBEMPT

Voetbalcommentator

„Grappig, nu word je zelf geïnterviewd”, zegt zoon Simon. Tussen de bekerfinale, de kwalificatiematchen van de Rode Duivels en de start van de play-offs in eerste klasse door maakt voetbalcommentator Peter VANDENBEMPT graag tijd vrij. „Het zal mijn moeder, trouwe abonnee van *KERK & leven*, veel plezier doen.”

‘Ik ben gelovig, maar ik heb geen behoefte om dat te verkondigen’

Jan COLLA

Het rustpunt in het hectische leven van Peter VANDENBEMPT heet Beauvechain, de Waalse gemeente net bezuiden de taalgrens, naast Bierbeek en Hoegaarden. Hij woont er samen met zijn vrouw Greet, dochter Hannah (13) en zoon Simon (10). „Een prachtige streek. ’s Avonds hoor je hier werkelijk niets. Ik heb een drukke job, met letterlijk veel lawaai in volle stadions, en lange, vermoeiende reizen. In mijn vrije tijd heb ik geen behoefte aan gedoe.”

– *In welk nest bent u groot geworden?*
Samen met mijn oudere broer groeide ik op in een werkmansgezin in Lovenjoel, in Vlaams-Brabant. Mijn vader was arbeider, mijn moeder gaf les in het buitengewoon onderwijs. We kregen een katholieke opvoeding. Op zaterdagavond naar de mis op de Brempt, een gehucht in Bierbeek. Ik was er nog misdienaar en later lector. We gingen ook vaak naar Lourdes. Dat vond ik geweldig.

– *Waar droomde u als kind van?*
Het kan melig klinken, maar van datgene wat ik nu doe. Ik gaf al commentaar terwijl we rond de kickertafel stonden. En met mijn broer reed ik rond op een brommertje, alsof we verslaggevers in de koers waren. Af en toe nam vader ons mee naar een wedstrijd van Stade Leuven, Sint-Truiden of Anderlecht. Als we thuis bleven, luisterde ik naar de radio, een Blaupunkt, op de middengolf. Idolen had ik niet, ik wilde wel Jan Wauters worden, de legendarische radiostem van de BRT. Jaren later was hij de man die me een job gaf bij de radio. Hij leerde me alles. Dictie, want ik sprak dialect, maar ook nuanceren, argumenteren, respect, analyseren, op zoek gaan naar waarom iets gebeurt.

– *Waarom koos u dan eerst voor een opleiding tot regent Engels-geschiedenis-godsdienst?*
Dat herinner ik me niet echt. Wat ik wel weet, is dat ik na mijn opleiding niet voor de klas wilde staan. Ik heb toch nog driehalf jaar godsdienst gegeven, maar het was mijn ding niet. Ik ben onrustig van nature, ik heb er te weinig geduld voor.

– *Is er van die godsdienst iets blijven hangen?*
Ik ben gelovig, maar ik heb geen behoefte om dat te verkondigen. Ik val er niemand

Peter Vandenbempt in het weidse landschap van Beauvechain. „Met mijn hectische job wil ik thuis rust.” © Rudi Van Beek

mee lastig. Op moeilijke momenten is het een houvast. Een paar jaar geleden overleed een tante van mijn vrouw met wie ons gezin veel contact had, onverwachts. In zo’n periode wordt het toch weer be-

„Hypocrisie is standaard in het voetbal. Ik zit in een vieze wereld die soms de mijne niet is, maar tegelijk wil ik niks anders”

langrijk. Ik kom nog zelden in een kerk, maar de basisfilosofie van ons geloof en van andere religies, zo goed mogelijk in de wereld staan, blijft waardevol.

– *Botst dat niet met de voetbalwereld waar u nu in zit en waar andere normen gelden?*
Met het materialisme in het hedendaagse voetbal heb ik op zich geen probleem. Als spelers 200.000 euro per week verdienen,

het zij zo. Ik zou dat zelf waarschijnlijk ook aannemen. Met de instelling van sommigen heb ik meer moeite. Het voetbal is een vieze wereld, vol achterklap, bedriegerij en leugens. En dan weet ik nog lang niet alles, hoewel ik redelijk goed geïnformeerd ben. Hypocrisie is de standaard. Nu, iedereen kan mij één keer belien, dat hebben er al veel gedaan, maar daarna geloof ik er niks meer van. Ik zit in een wereld die de mijne niet is, maar tegelijk zou ik niks anders willen.

– *Tast uw job de magie van het spel aan?*
Nee. Wat ik voor Proximus TV doe, is de ideale wereld. Ik rijd naar een match, we geven commentaar en dat is het. Puur voetbal. Voor de radio komt er meer bij kijken. Persconferenties, rondbellen, analyses maken. Dat geeft ook voldoening, maar het is toch meer belastend.

– *U reist vaak, werkt ’s avonds en in het weekend. Niet bang om de afwezige vader te zijn?*
Dat is helaas de realiteit. Ik jaag mijn droom na, de andere drie draaien daarvoor op. Feestjes moeten we altijd plan-

nen. Dat went, maar plezierig is het nooit. Er zijn periodes waarin mijn kinderen zich dat aantrekken. Voor het wereldkampioenschap in Brazilië was ik vijf weken weg, tijdens de examens. Ik moet zoeken naar een evenwicht dat er eigenlijk niet is. Maar als ik thuis ben, dan ben ik er ook. Ik heb maar één hobby, fietsen, en dat doe ik alleen wanneer zij op school zijn.

– *Staat u er nog wel eens bij stil hoe uitzonderlijk uw professionele leven is?*

Toch wel. Er gaat niks boven mijn job. Dat neemt niet weg dat mensen een geromantiseerd beeld hebben: ik weet ook wat ik ervoor moet laten. Voor een Europese wedstrijd neem ik voor dag en dauw het vliegtuig, ben ik uren onderweg en kom ik diep in de nacht weer thuis. Daar klaag ik niet over, het hoort erbij. Maar als ik ’s nachts naar huis rijd, denk ik er wel eens over na. Ach, ik besef dat ik een unieke job heb. Op het wereldkampioenschap in Rio dacht ik nog: „Hier zit ik toch maar, die bescheiden jongen uit Lovenjoel.” Zo lang ik dat gevoel kan vasthouden en van die momenten geniet, is het goed.